

AUTORKA *NEW YORK TIMES* BESTSELLEROV

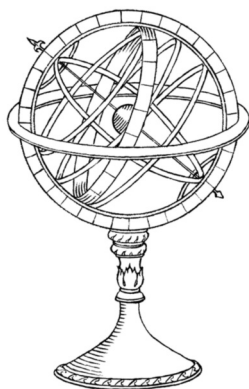
LUCINDA
RILEYOVÁ
SLNEČNÁ
SESTRA

TATRAN

SLNEČNÁ SESTRA

Príbeh Elektry

LUCINDA RILEYOVÁ

6. DIEL

TATRAN

Z anglického originálu Lucinda Riley: The Sun Sister,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, Londýn 2019,
preložila Mária Kočanová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2021 ako 5288. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu spracoval podľa pôvodného návrhu AldoDesign, Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Tatiana Búbelová

Jazykové redaktorky Marta Bábiková, Zlata Sršňová

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © Lucinda Riley 2019

Translation © Mária Kočanová 2021

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2021

ISBN 978-80-222-1046-8

Venujem Elle Michelerovej

*Niektoré ženy sa boja ohňa,
iné sa ním jednoducho stanú...*

R. H. Sin

Postavy

ATLANTIS

tatko Slaný – *adoptívny otec sestier (zosnulý)*

Marina (Ma) – *opatrovatelka sestier*

Claudia – *gazdiná v Atlantise*

Georg Hoffman – *právník tatka Slaného*

Christian – *skipper*

SESTRY D'APLIÈSE

Maia

Ally (Alkyoné)

Star (Asteropé)

CeCe (Kelainó)

Tiggy (Taygeté)

Elektra

Meropé (chýbajúca)

Elektra
New York

Marec 2008

„Nespomínam si, kde som bola ani čo som robila, keď som sa dozvedela o otcovej smrti.“

„Dobre. Chcete to rozviesť podrobnejšie?“

Zízala som na Theresu v pohodlnom koženom kresle. Pripomínala mi ospalého plcha na čajovom večierku z Alice v krajine zázrakov či jedného z jeho potkaních priateľov. Pomerne často žmurkala spoza malých okrúhlych okuliarov a stále mala našpúlené ústa. Spod tvídovej sukne po kolená jej trčali úžasné nohy a mala aj pekné vlasy. Usúdila som, že keby chcela, mohla by byť pekná, no vedela som, že jej ide iba o to, aby vyzerala inteligentne.

„Elektra? Opäť ste nesústredená.“

„Áno, prepáčte, bola som na míle ďaleko.“

„Premýšľali ste o tom, ako ste sa cítili, keď vám zomrel otec?“

Keďže som jej nemohla povedať, nad čím som vtedy uvažovala, iba som úprimne prikývla. „Áno.“

„Ako?“

„Naozaj si neviem spomenúť. Mrzí ma to.“

„Elektra, zdá sa mi, že jeho smrť vás nazlostila. Prečo?“

„Nie, nenazlostila. Vážne si nepamätám.“

„Neviete sa rozepamätať, čo ste v tej chvíli cítili?“

„Nie.“

„Dobre.“

Sledovala som, ako si niečo zaznamenáva do zápisníka, zrejme čosi ako „odmieta sa zaoberať otcovou smrťou“. Presne tak to zhodnotil môj predchádzajúci cvokár, hoci som sa ňou zaoberala až priveľmi. Za tie roky som sa však naučila, že sa im páči hľadať dôvod môjho zlyhania a potom na ňom lipnú ako myš na kuse syra a po troške do mňa hryzkajú, až kým sa nepoddám a nenatáram zopár sprostostí, len aby som ich potešila.

„A ako vnímate rozchod s Mitchom?“

Výrazy, čo sa mi vynorili v hlave v súvislosti s bývalým partnerom, by Theresu zrejme nabádali načiahnuť sa za telefónom a zavolať políciu na šialenú ženskú vo svojej pracovni, ktorá chce odpáliť gule jednému z najslávnejších rockových hudobníkov na svete. A tak som sa namiesto toho milo usmiala.

„Dobre. Už som sa s tým vyrovnala.“

„Keď ste boli u mňa naposledy, veľmi ste sa naňho hnevali, Elektra.“

„Áno, no teraz už nie. Naozaj.“

„To je dobrá správa. A čo vaše pitie? Zvládajte ho trochu lepšie?“

„Hej,“ opäť som zaklamala. „Počujte, musím utekať, lebo mám jedno stretnutie.“

„Veď sme iba v polovici sedenia, Elektra.“

„Viem a mrzí ma to, ale čo narobím, taký je život.“ Vstala som a vykročila k dverám.

„Čo keby sme si dohodli ďalšiu schôdzku na budúci týždeň? Cestou von sa zastavte u Marcie.“

„Zastavím. Ďakujem.“ Už aj som za sebou zatvárala dvere. Bez slova som prešla popri recepcnej Marcii a zamierila k výťahu. Prišiel takmer hneď, a keď ma viezol prudko nadol, zatvorila som oči – neznášala som uzavreté priestory – a oprela si hlavu o chladné mramorové obloženie.

Kristepane, pomyslela som si, čo je to so mnou? Som taká rozhasená, že ani vlastnej terapeutke neviem povedať pravdu!

Priveľmi sa hanbíš, aby si komukoľvek povedala pravdu... A aj keby si sa jej priznala, ako by ťa mohla chápať? karhala som v duchu samu seba. Zrejme žije v peknom murovanom dome s manželom právnikom, má dve deti a chladničku obsypanú magnetkami s umeleckými obrázkami. Ach, dodala som v mysli, keď som nasadala na zadné sedadlo limuzíny, a jednu z tých na povracanie sladkých fotografií s mamičkou a ockom a detičkami, na ktorej majú všetci oblečené rovnaké džínsové košeľe a ktorú si dali zväčšiť na obrovský formát a zavesili nad gauč.

„Kam to bude, madam?“ opýtal sa ma vodič cez telefón v aute.

„Domov,“ vybrechla som, vybrala z minichladničky fľašu s vodou a zabuchla ju skôr, ako som stihla podľahnúť pokušeniu preskúmať alkoholickú ponuku. Od bolesti mi išlo roztrhnúť hlavu a neulažilo sa mi ani po hrbe tabletiiek, a to bolo ešte iba čosi po piatej podvečer. Predchádzajúcu noc sa u mňa konal úžasný večierok, keďže, aspoň z toho mála, čo si pamätám, bol v meste môj nový najlepší dizajnerský priateľ a zastavil

sa na pár pohárikov s niekoľkými svojimi newyorskými pipkami, ktoré potom zavolali ďalším ľuďom... Nespomínam si, kedy som išla do poste-
le, no prekvapilo ma, keď som v nej ráno po prebudení našla neznáme-
ho muža. Aspoňže ten neznámy bol fešák, a keď sme sa opäť zoznámili
po telesnej stránke, opýtala som sa ho, ako sa volá. Fernando ešte pred nie-
koľkými mesiacmi pracoval ako donáškový šofér pre Walmart vo Philly,
kde si ho všimol istý módnny nákupca a navrhol mu, aby zavolať jeho pri-
ateľovi zo známej newyorskej modelingovej agentúry. Priznal, že v naj-
bližšom čase by sa so mnou rád prešiel po červenom koberci – z nebla-
hých skúseností mi bolo jasné, že záber, na ktorom sa s ním vediem pod
pazuchou, by kariéru pána poslíčka z Walmartu vystrelil do závrtných
výšok –, tak som sa ho čo najrýchlejšie zbavila.

*Čo by sa asi stalo, keby si pani Plchovej povedala pravdu, Elektra? A čo
by sa stalo, keby si sa priznala, že minulú noc si bola taká ožratá a nadro-
govaná, že si sa mohla vyspať aj s Dedom Mrázom, a nevedela by si o tom?
Že na svojho otca nechceš ani pomyslieť – nie preto, že je mŕtvy, ale preto,
lebo vieš, ako by sa za teba hanbil... ako sa za teba hanbil?*

Keď bol tatko Slaný ešte nažive, vedela som, že nemôže vidieť, čo ro-
bím, no zrazu bol mŕtvy a pripadalo mi, že je všadeprítomný. Minulú
noc mohol byť v mojej spálni a pokojne môže byť aj teraz v tejto limu-
zine...

Zlomilo ma to, načiahla som sa za minifľaštičkou vodky, vliala si ju
do hrdla a snažila sa zabudnúť na sklamanie na tatkovej tvári pri našom
poslednom stretnutí pred jeho smrťou. Prišiel ma navštíviť do New Yorku,
vraj mi musí niečo povedať. Vyhýbala som sa mu až do posledného mož-
ného večera, no napokon som neochotne súhlasila, že s ním pôjdem
na večeru. Do reštaurácie Asiate na druhej strane Central Parku som pri-
šla nadopovaná vodkou a práškami. Pri jedení som otupene sedela opro-
ti nemu a vždy, keď sa pokúsil začať rozhovor, ktorý mi nevoňal, vyho-
vorila som sa, že musím ísť na toaletu, kde som si dala párkrát do nosa.

Len čo nám priniesli dezert, tatko si prekrížil ruky na hrudi a pokoj-
ne sa na mňa zahľadel. „Nesmierne sa o teba obávam, Elektra. Mám po-
cit, že si celkom mimo.“

„Ja sa obávam, že nechápeš, pod akým tlakom žijem,“ odvrkla som
mu. „Koľko námahy musím vynaložiť, aby som bola tým, kým som!“
Hanbím sa priznať, že na jeho nasledujúce slová či gestá si spomínam iba
matne, viem iba to, že som vstala a odišla. Takže som sa nikdy nedozve-
dela, čo mi vlastne chcel povedať...

Prečo sa na to nevybodneš, Elektra? zahriakla som sa, utrela si ústa a strčila prázdnu fľašu do vrecka – mala som nového vodiča a najmenej zo všetkého som potrebovala nájsť v novinách článok o tom, ako som do poslednej kvapky vychlastala minibar. *Veď to ani nebol tvoj skutočný otec.*

Navyše som s tým nemohla nič spraviť. Tatko tu už nebol – ani nič z toho, čo som vo svojom živote ľúbila – a ja som sa s tým musela vyrovnáť. Nepotrebovala som ho, nepotrebovala som nikoho...

„Sme na mieste, madam,“ ozval sa vodič cez palubný telefón.

„Ďakujem. Vystúpim sama,“ povedala som, vyliezla z limuzíny a zabuchla za sebou dvere. Najradšej som kamkoľvek prichádzala čo najnenápadnejšie; iné celebrity sa rozlične maskovali a pokojne im prešla večera v miestnej reštaurácii, no ja som merala vyše metra osemdesiat a v zástupe by som sa ťažko stratila, aj keby som nebola slávna.

„Zdravím ťa, Elektra!“

„Tommy,“ odvetila som so silným úsmevom a vkročila popod markízu do vchodu obytnej budovy, kde som bývala, „ako sa ti dnes darí?“

„Oveľa lepšie, keď ťa vidím. Prežila si príjemný deň?“

„Áno, úžasný. Ďakujem,“ prikývla som a z vysoka – a tým myslím naozaj z vysoka – som sa pozrela na svojho najväčšieho fanúšika. „Dovidenia zajtra, Tommy.“

„Určite dovidenia, Elektra. Dnes večer sa nikam nechystáš?“

„Nie, čaká ma pokojný večer. Maj sa dobre,“ povedala som, zakývala mu a vošla do domu.

Aspoň on ma má rád, blysko mi hlavou, keď som si brala poštu od domovníka a mierila k výťahu. Keď ma poslíček viezol nahor, ako sa patrielo pri jeho práci (zvažovala som, či mu nemám podať kľúče od svojho bytu, lebo nič iné som nemala), rozmýšľala som o Tommym. Takmer každý deň stál na strážii pred budovou a robil to pravidelne niekoľko mesiacov. Spočiatku ma to desilo a požiadala som domovníka, aby ho poslal preč. Tommy tam však stál ako prikovaný – takmer doslova – s tvrdením, že má plné právo zdržiavať sa na chodníku, že nikoho neobťažuje a chce ma iba chrániť. Vrátnik ma nabádal, aby som zavolala políciu a obvinila ho zo špicľovania, no raz ráno som sa ho opýtala, ako sa volá plným menom, a potom som trochu špicľovala na internete. Na Facebooku som zistila, že je bývalý vojak, držiteľ medailí za chrabrosť v Afganistane, a v Queense má manželku a dcéru. Zrazu som sa pri Tommym cítila skôr v bezpečí ako v nebezpečenstve. Navyše bol zdvorilý a slušný, tak som požiadala domovníka, aby ho nechal tak.

Poslíček vystúpil z výťahu a nechal ma prejsť. Potom sme urobili tanček, pri ktorom som musela urobiť krok späť, aby mohol vykročiť predomnou, zaviesť ma k môjmu bytu na vrchnom poschodí a otvoriť mi dvere vlastným univerzálnym kľúčom.

„Nech sa páči, slečna D’Aplièse. Želám vám príjemný zvyšok dňa.“

Kývla som mu hlavou, no v očiach som mu nezbadala ani štipku prívetivosti. Vedela som, že tunajší zamestnanci si želali, aby som sa odtiaľto vyparila ako dym z neexistujúceho komína. Väčšina ostatných obyvateľov tu žila od čias, keď ešte boli embryami v matkinom bruchu, v období, keď farebné, ako som ja, mohli byť rady, ak tu dostali miesto upratovačky. Všetci svoje byty vlastnili, zatiaľ čo ja som bola iba nájomníčka – aj keď bohatá –, ktorej dovolili prenájom, lebo stará pani, čo tu bývala, zomrela a jej syn byt renovoval a snažil sa ho predať za premrštenú sumu. Vzhľadom na čosi s názvom kríza hypotekárnych úverov sa mu to očividne nepodarilo. Z nárokov musel zľaviť a prenajať byt človeku, ktorý mu ponúkol najvyššie nájomné – teda mne. Bolo šialené, že to platilo o byte zapratanom modernými výtvarnými dielami a všemožnými elektronickými prístrojmi, aké ste si dokázali predstaviť (väčšinu z nich som vôbec nevedela používať). No z terasy bol veľkolepý výhľad na Central Park.

Keby som mala zhrnúť svoj úspech, zhmotňoval ho tento byt. *Ale najväčšmi zo všetkého zhmotňoval čosi iné*, pomyslela som si, keď som sa zaborila do gauča, na ktorom by sa pohodlne vyspali dvaja dospelí ľudia. *Moju osamelosť*. Pri jeho rozlohe som sa aj ja cítila drobná a krehká... a tu hore, na najvyššom poschodí budovy, aj veľmi, veľmi opustená.

Kdesi v byte pípol telefón a spustil skladbu, ktorá preslávila Mitcha po celom svete; pokúšala som sa zmeniť zvonenie, no nepodarilo sa mi to. *Tak ako je CeCe dyslektická v jazyku, ja som určite v elektronike*, pomyslela som si, pobrala sa do spálne a zdvihla mobil. Uľavilo sa mi, keď som videla, že slúžka prezliekla obrovskú posteľ a všetko opäť vyzeralo dokonale ako v hotelovej izbe. Nová slúžka, ktorú mi našla moja reklamná agentúra, sa mi páčila. Ako všetci ostatní, aj ona podpísala dohodu o mlčanlivosti, aby novinárom nevytárala nič o mojich najhorších zlovykoch. Napriek tomu ma striaslo pri predstave, čo si – tuším Lisbeth – pomyslela, keď sem dnes ráno vošla.

Sadla som si na posteľ a vypočula odkazy. Päť bolo od mojej agentky, ktorá ma žiadala, aby som sa jej okamžite ozvala kvôli zajtrajšiemu foto-

grafovaniu pre Vanity Fair, posledný od mojej novej osobnej asistentky Amy. Pracovala pre mňa iba tri mesiace, ale páčila sa mi.

„Dobrý deň, Elektra, tu je Amy... Chcem vám povedať, že práca u vás sa mi naozaj páčila, ale nemyslím si, že by mi vyhovovala z dlhodobého hľadiska. Vašej agentke som dnes doručila žiadosť o rozviazanie pracovného pomeru. Do budúcnosti vám želám všetko dobré a...“

„DORITI!“ zvrieskla som, vymazala odkaz a šmarila mobil na druhý koniec izby. „Doparoma, čo som jej urobila?“ zvolala som do plafónu, no potom som si položila otázku, prečo ma rozčuľuje jedna niktoška, ktorá prednedávnom takmer na kolenách prosila, aby som jej dala príležitosť, a o tri mesiace sa na mňa vybodne.

„Od detstva som snívala o práci v módnom priemysle. Prosím, slečna D’Aplieše. Budem vám k dispozícii vo dne v noci, váš život sa stane mojim životom a sľubujem, že vás nikdy nesklamem,“ zobronila som Aminým brooklynským prízvukom pri listovaní čísla svojej agentky. Nevedela som žiť bez troch vecí: vodky, kokaínu a osobnej asistentky.

„Ahoj, Susie, práve som sa dopočula, že Amy dala výpoveď.“

„Áno, nie je to príjemné. Ukazovalo sa, že je sľubná,“ odvetila Susie ráznym, úradným britským tónom.

„Hej, aj mne sa zdalo. Vieš, prečo odišla?“

Na linke ostalo ticho, Susie odpovedala až po chvíli. „Nie. Ale nič sa nedeje, Rebekah sa o to postará a do konca týždňa ti určite zoženie niekoho nového. Našla si si moje odkazy?“

„Našla.“

„Zajtra nepríd’ neskoro. Chcú fotiť pri východe slnka. Auto po teba príde o štvrtej, dobre?“

„Jasné.“

„Počula som, že včera v noci bolo u teba veselo.“

„Áno, zabávali sme sa.“

„Dnes nijaký večierok, Elektra. Zajtra musíš byť vo forme. Fotí sa na obálku.“

„Neboj sa. O deviatej som v posteli ako poslušné dievčatko.“

„Dobre. Prepáč, na druhej linke mám Lagerfelda. Rebekah sa ti ozve so zoznamom vhodných kandidátok. Čau.“

„Čau,“ zašklabala som sa do telefónu a spojenie sa prerušilo. Susie patrila k malej hŕstke ľudí na tejto planéte, ktorí sa odvážili prerušiť so mnou spojenie. Bola najvplyvnejšia newyorská modelingová agentka a na zozname mala všetky slávne mená tohto priemyslu. Objavila ma,

keď som mala šesťnásť. V tom čase som pracovala v Paríži ako čašníčka, keďže ma vyhodili z tretej školy v priebehu rovnakého počtu rokov. Tatka som hneď upozornila, že nemá význam, aby mi hľadal ďalšiu školu, lebo napokon ma vyhodí aj z tej. Napodiv z toho neurobil rozruch.

Spomínam si, ako ma prekvapilo, že ani po mojom ďalšom zlyhaní nebol o nič väčšmi nahnevanej ako predtým. Iba sa mi zdal – povedala by som – trochu sklamaný, čo mi zobralo vietor z plachiet.

„Myslela som, že budem trochu cestovať či niečo také,“ naznačila som mu. „Učiť sa zo života.“

„Súhlasím, že väčšinu toho, čo potrebuješ pre úspešný život, sa nenaučíš počas štúdia v škole,“ poznamenal, „lenže si mimoriadne bystrá, tak som si myslel, že by si mohla získať nejakú kvalifikáciu. Na to, aby si žila sama, si ešte primladá. Svet je širočizný, Elektra.“

„Viem sa o seba postarať, tatko,“ namietla som rozhodne.

„O tom nepochybujem, ale ako si budeš zarábať na cestovanie?“

„Samozrejme, nájdem si zamestnanie,“ mykla som plecami. „Myslela som, že najskôr sa pozriem do Paríža.“

„Výborná voľba,“ prisvedčil. „Je to úžasné mesto.“

Dávala som sa naňho ponad široký písací stôl v jeho pracovni a pripadal mi takmer zasnený a smutný. Áno, bezpochyby smutný.

„Tak dobre,“ pokračoval. „Čo keby sme sa dohodli na kompromise? Chceš odísť zo školy, čo chápem, no znepokojuje ma, že moja najmladšia dcéra chce odísť do veľkého sveta v takom mladom veku. Marina má v Paríži nejakých známych. Určite by ti pomohli nájsť si bezpečné miesto na bývanie. Stráviš tam leto, potom si znovu sadneme a rozhodneme sa, čo ďalej.“

„Súhlasím, je to dobrý plán,“ kývla som hlavou, ešte vždy užasnutá, že nenastojí, aby som dokončila školu. Keď som vstala a odchádzala, usúdila som, že buď si nado mnou umýva ruky, alebo mi dáva akurátny poraz, na ktorý sa môžem obesiť. Tak či onak, Ma zavolała svojim známym a ja som napokon skončila v príjemnej malej podkrovnej garsónke s výhľadom na strechy Montmartru. Bola naozaj maličká a o kúpeľňu som sa musela deliť s množstvom deciek zo zahraničia, ktoré si prišli do mesta zlepšiť francúzštinu, ale izbu som mala iba pre seba.

Spomínam si na prvý, jedinečný pocit samostatnosti, keď som večer po príchode stála vo svojej izbičke a uvedomila si, že mi nik nebude prikazovať, čo mám robiť. No nemal mi ani kto navariť, tak som sa pobrala do kaviarničky na ulici, sadla si k stolíku pred vchodom, zapálila si